

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. K.**
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
Odbor cizinecké policie
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
se sídlem Hradec Králové, Věkoše 416

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. června 2020, č. j. KRP H-47151-23/ČJ-2020-050022, o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 10. června 2020, č. j. KRP H-47151-23/ČJ-2020-050022, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 6 800 Kč k rukám Mgr. Ladislava Barty, advokáta se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem jeho předání dle § 129 odst. 1 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Obsah žalobou napadeného rozhodnutí je účastníkům řízení nepochybně dobře znám, krajský soud proto nepovažuje za nutné jej opisovat, a v podrobnostech na něj odkazuje.

II. Obsah žaloby

3. Žaloba obsahovala dvě žalobní námitky.
4. První z nich spočívala v tvrzení, že doba zajištění žalobce byla stanovena nezákonně. Žalobce s odkazem na judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu konstatoval, že stanovená lhůta 60 dnů je v rozporu s čl. 28 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále také jen „nařízení Dublin III“ nebo „Dublinské nařízení“).
5. Ve druhé žalobní námitce žalobce upozornil na skutečnost, že rozhodnutí žalované je nezákonné pro absenci označení mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu Evropské unie ve výroku napadeného rozhodnutí.
6. Proto navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

7. Vyjádření žalované k žalobě v podstatě kopírovalo obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že doba trvání zajištění na 60 dnů byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu předání cizince, k potřebě realizovat karanténu pro umístění do zařízení cizinců a celkově s přihlédnutím k možným komplikacím spojeným s předáním žalobce a to v souvislosti s ukončením krizového stavu na území České republiky jako následku zvládání situace při zamezení šíření respiračního onemocnění COVID – 19 a zamezení pohybu osob nakažených koronavirem SARS-CoV-2. Žalovaná přitom vycházela z informací Ministerstva vnitra. Na základě uvedeného dospěla k závěru, že k efektivní realizaci Dublinského nařízení je třeba počítat se lhůtou 60 dnů coby lhůtou přiměřenou, stanovenou na dolní hranici předpokládané deklarované doby.
8. Ohledně druhého žalobního bodu žalovaná upozornila, že dne 14. 7. 2020 vydala pod č. j.: KRP-47151-45/ČJ-2020-050022-K opravné rozhodnutí dle § 70 správního řádu, kterým změnila výrokovou část napadeného rozhodnutí tak, že výrok doplnila o slova: „podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, tedy předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané

státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.“

9. Podle ní se jednalo o zřejmou nesprávnost podstatných údajů ve výrokové části rozhodnutí. K neuvedení konkrétního právního předpisu ve výrokové části rozhodnutí došlo z důvodu výmazu údaje při vyhotovení písemnosti rozhodnutí.
10. Rozhodnutím vytýkané vady dle žalované odvádějí pozornost od podstatného, tedy úmyslného a zcela vědomého překračování obecně uznávaných právních norem, jejichž dodržování je charakteristické pro zdejší systém společnosti a práva.
11. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce i žalovaná výslovně souhlasili. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
13. Pokud jde o skutkový stav věci, považuje krajský soud s ohledem na obsah žalobních námitek za relevantní zdůraznit, že žalobce byl zajištěn dle § 129 zákona o pobytu cizinců, tedy za účelem jeho předání nebo průvozu.
14. Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
15. K vydání napadeného rozhodnutí došlo dne 10. 6. 2020, dne 11. 6. 2020 byla zaslána na Oddělení Dublinského střediska OAMP písemnost „Zahájení řízení o předání cizince – zaslání kopií tiskopisů“.
16. Podstatou první žalobní námitek je posouzení, zda stanovení doby zajištění žalobce na dobu 60 dnů způsobuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Předně je nutno poznamenat, že Nejvyšší správní soud již dříve judikoval (viz rozsudek čj. 7 Azs 11/2015-32), že samotné stanovení doby zajištění nad maximální zákonný limit způsobuje nezákonnost správního rozhodnutí.
17. V rozsudku čj. 2 As 115/2013-59 pak Nejvyšší správní soud konstatoval: „[o]tázka, zda byl stěžovatel v jeho důsledku fakticky zajištěn déle, než zákon připouští, případně po jakou dobu toto nedovolené zajištění trvalo, není rozhodující. Je-li předmětem soudního přezkumu posouzení zákonnosti správního rozhodnutí, pak, i kdyby nežádoucí následek ve formě reálného překročení limitní doby zajištění v individuálním případě nenastal, nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění zakládá již jen fakt, že toto rozhodnutí pro takový nezákonný postup otevíralo prostor.“
18. Nemusí jít pouze o limit stanovený zákonem o pobytu cizinců. Není proto rozhodné, že stanovení doby zajištění na 60 dní v daném případě neodporuje zákonu o pobytu cizinců.

Nařízení Dublin III má v souladu s čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie obecnou působnost a je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. V projednávané věci je nesporné, že žalobce byl zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III. Stanoví-li tedy toto nařízení maximální délku zajištění, musí ji správní orgán ve svém rozhodnutí respektovat.

19. Podle čl. 28 odst. 3. nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.
20. Posouzením, zda nařízení Dublin III ve svém čl. 28 stanoví limity doby zajištění cizince, se pak již Nejvyšší správní soud v minulosti rovněž zabýval. A to konkrétně v rozsudku č. j. 8 Azs 112/2018-83, v němž posuzoval po skutkové i právní stránce případ prakticky shodný s případem nyní posuzovaným. Na tento judikát poukázal a citoval z něj žalobce v žalobě a nutno dle soudu konstatovat, že zcela přílehavě.
21. Rovněž krajský soud považuje za vhodné ocitovat ty pasáže z odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, v nichž našel na shora položenou otázku odpověď:

„Uvedené ustanovení nestanoví maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z těchto dvou lhůt tak nařízení implicitně činí zároveň maximální doby trvání zajištění. Ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu je pak nutno tyto maximální doby respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění. Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odst. 3. pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. Jeho pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Již samotná potencialita takového stavu, který by byl zjevně v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, by způsobovala nezákonnost rozhodnutí o zajištění.“

Jinými slovy, z čl. 28 odst. 3. nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodloužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovateli, že nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. Kupříkladu, požádal-li by správní orgán o převzetí cizince již po dvou týdnech (nikoliv po měsíci), mohla by šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění uplynout daleko dříve, než činí součet lhůt jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu těchto lhůt by tak umožňovalo omezení osobní svobody cizince přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Ještě závažnější situací, která by byla zjevně v rozporu s čl. 28 odst. 3 pododstavcem 4 nařízení Dublin III, by bylo stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu uvedených tří lhůt a následné nepodání žádosti o převzetí cizince v jednoměsíční lhůtě. Limity doby trvání zajištění se proto musí podle názoru Nejvyššího správního soudu uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 11/2015-32).

Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neodpověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu; srov. citovaný rozsudek sp. zn. 7 Azs 11/2015).

Výše provedený výklad klade na správní orgán větší nároky, co se týče frekvence rozhodování o prodloužování doby trvání zajištění. Nejedná se však o požadavky nikterak nepřiměřené. Nebude-li proti rozhodnutí o přemístění podán opravný prostředek s odkladným účinkem, lze reálně předpokládat, že správní orgán rozhodne o prodloužení doby trvání zajištění pouze jednou. Není totiž nijak nucen odkládat svou žádost o převzetí nebo přijetí zpět až na konec stanovené jednoměsíční lhůty. Stejně tak ani pro realizaci přemístění není nutné využít celou šestitýdenní lhůtu. Požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního cíle směřujícímu k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (srov. např. rozsudek ESLP ze

dne 27. 11. 2008 ve věci *Rashed proti České republice*, stížnost č. 298/07 či rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Azs 234/2015-36).“

22. Podle názoru krajského soudu jsou uvedené závěry plně využitelné i pro projednávanou věc, v níž žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku a následně byl zadržen v České republice. Napadeným rozhodnutím byl zajištěn na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody. O zajištění bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o žalobcovo přijetí zpět do Rakouska. V této fázi tak mohla žalovaná stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc, neboť ještě nebyla podána žádost Rakousku o převzetí nebo přijetí žalobce zpět. Žalovaná v této fázi nemohla předjímat, kdy bude toto rozhodnutí vydáno, ani kdy (popř. zda) jí bude doručen souhlas Rakouska s přijetím žalobce zpět. Jelikož byla maximální zákonná doba žalovanou překročena, je nutné přezkoumávané rozhodnutí považovat za nezákonné (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 115/2013-59). Krajskému soudu tak nezbylo, než v tomto směru první žalobní námitce přisvědčit.
23. A důvodným shledal i druhý žalobní bod. Není sporu o tom, že výrok napadeného rozhodnutí zněl tak, že „žalobce se podle ustanovení § 129 odst. 1 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., zajišťuje za účelem jeho předání.“
24. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 7/2012-25 však takové znění výroku rozsudku nemůže obstát. Ve výrokové části rozhodnutí o zajištění cizince je totiž nezbytné uvést nejen řádné označení zajišťovaného a řešení otázky, tj. že se zajišťuje za účelem předání podle mezinárodní smlouvy ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců, ale rovněž specifikovat konkrétní mezinárodní smlouvu, podle které má k předání dojít. S odkazem na 68 odst. 2, větu první, správního řádu, je nutno, aby v rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání byla vedle příslušného ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců uvedena též předmětná mezinárodní smlouva, resp. její přesná identifikace, neboť mezinárodní smlouva (označená způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o její existenci včetně údaje o její náležité publikaci) je vedle toho, že cizinec neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území České republiky, základním předpokladem pro jeho zajištění ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců.
25. Ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaná existenci mezinárodní smlouvy, na základě které zajišťovala, ani nezminila. Tento nedostatek si uvědomila až 14. 7. 2020, kdy vydala shora zmíněné opravné rozhodnutí dle § 70 správního řádu, kterým výrok doplnila (viz citace shora), čímž dle přesvědčení žalované došlo k jeho odstranění.
26. Krajský soud však takový názor zastat nemůže, a to z níže uvedených důvodů.
27. Dle § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.
28. Institut opravy zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí tedy rozhodně neslouží k nápravě věcných nebo právních vad rozhodnutí nebo k jiným změnám obsahu již vydaného rozhodnutí. Je určen toliko k odstraňování chyb, kterých se správní orgán dopustil ve vydaném rozhodnutí, majících povahu opravy různých

méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat nebo rodných čísel, ale také opravy početních chyb.

29. Změnu, resp. doplnění výroku napadeného rozhodnutí shora popsaným způsobem, spočívajícím v doplnění označení mezinárodní smlouvy umožňující předání žalobce, však krajský soud za opravu zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí rozhodně nepovažuje. Výrok rozhodnutí tvoří jeho esenciální část, je pomyslným centrálním bodem, na němž je rozhodnutí jako celek postaveno, a účastníkům právních vztahů, které toto rozhodnutí upravuje, musí být zřejmé, o které právní předpisy, na jejichž základě bylo dané rozhodnutí vydáno, se jedná. Zákon o pobytu cizinců ve svém § 129 ve spojení s § 68 odst. 2 správního řádu předpokládá, že údaj o tom, podle které mezinárodní smlouvy má být cizinec předán, musí být obsahem výrokové části příslušného rozhodnutí o jeho zajištění a i vzhledem k povaze tohoto rozhodnutí, kterým dochází ke zbavení osobní svobody, je nutno považovat tento údaj za základní náležitost takového rozhodnutí. Jeho absenci ve výroku rozhodnutí tedy nelze „dohnat“ pozdějším vydáním opravného rozhodnutí dle § 70 správního řádu s odůvodněním, že došlo „k výmazu údaje při vyhotovení písemnosti rozhodnutí“.
30. Tento postup žalované v přezkoumávané věci navíc považuje krajský soud za ryze účelový. Žalovaná k vydání opravného rozhodnutí totiž přistoupila až poté, co jí byla doručena žaloba, v níž žalobce na tento nedostatek napadeného rozhodnutí upozornil. Žalovaná tedy existenci oné „zřejmé nesprávnosti“ zjistila až více jak po měsíci od vydání napadeného rozhodnutí a to ještě na základě upozornění účastníka řízení.
31. Uvedený procesní postup tedy nemohl shora popsanou vadu napadeného rozhodnutí, způsobující jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, zhojit.
32. Každý z obou uvedených nedostatků tedy sám o sobě je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, ať už s odkazem na § 76 odst. 1 písm. c) nebo na § 78 odst. 1 s. ř. s., a vrácení věci žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná právními názory vyslovenými v tomto rozsudku vázána (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

33. Výrok II. tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
34. Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byla odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Z vyúčtování zástupce žalobce učiněného v rámci žaloby i z obsahu soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Jiné náklady řízení zástupce žalobce neúčtoval. Proto krajský soud závázal žalovanou povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 6 800 Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. července 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu